

*Tanácsok,
időszereűségek,
érdekességek*

2018
I. negyedév

I. negyedév

1. JÉZUS KRISZTUS - A KERESZTÉNYI ÉLET ILLATA

Az életmódunkkal a világot vagy pozitívan, vagy negatívan befolyásoljuk, s ezzel nem csak mások életére, hanem a jövőjére is hatással leszünk (lásd; 2Kor 2,15).

Személyes befolyás

A Biblia határozottan foglalkozik a személyes befolyás témájával. Jól kiemeli a keresztyényi nézetet: „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljete. Meg ne botránkoztatassátok se a zsidókat, se a görögöket, se az Isten gyülekezetét. Miképpen én is mindenkinek mindenben kedvében járok, nem keresvén a magam hasznát, hanem a sokaságét, hogy megtartassanak” (1Kor 10,31-33). Pál apostolnak a korinthuszi hívekhez intézett tanácsa ma is helytálló. A közösség része vagyunk, és nagyon fontos, hogy a befolyásunkkal Krisztust képviseljünk. Tegyük célunkká, hogy az embereket a Krisztussal való közösség megtapasztalására ösztönözzük, és megmentjük őket az Isten örök országa számára.

A szülők befolyása

Egyiptomtól Kánaánig, Mózes mindig az Istennek való teljes odaadás fontosságára tanította a népet. Azokhoz az emberekhez tartozni, akikkel Isten szövetséget kötött, olyasmiről, ami az Istennek való élethossziglani odaadásban tükröződik. Ez nem csak a heti egy napot, a szombatot jelentette. Ezt a következő bibliaversek szépen kihangsúlyozták: „Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. És ez igék, amelyeket e mai napon parancsolok néked,

legyenek a te szívedben. És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz” (5Móz 6,4-7). Mózes írásaiból megtudjuk, Isten azt szeretné, ha erre az üzenetre a gyermekeinket és az elkövetkező nemzedékeket is megtanítanánk. A vallási nevelést illetően, a szülők a felelősek a gyermekek vezetéséért és lelki irányításáért, és így befolyásolva őket az Úr példája szerint cselekednek. Ez az igazi keresztényi sáfárszolgálat.

A befolyásolás jelentősége

A meghívás, hogy fogadjuk el Jézust személyes Megváltónknak és Urunknak, egy naponkénti felhívás, hogy életünk minden aspektusát alávetessük az Ő Lelke uralmának. Ez arra emlékeztet minket, hogy keresztényekként nem egy légüres térben vagy más emberektől elzártan éljük a napjainkat. Amit teszünk, akár a nyilvános, akár a privát életünkben, befolyással lehet valakinek az örök sorsára. Ezen kívül, Isten sáfáraiként és munkatársaiként a célunk az, hogy az Ő céljának megfelelően megmutassuk életünkben az Ő dicsőségét.

2. KERESZTÉNY A KONKURENS VILÁGBAN

Keresztényként meg tudunk-e élni egy konkurens világban? Az egyszerű válasz: igen. Hogyan lehetünk keresztények és konkurensok az üzleti dolgokban, az iskolában, a társadalomban? Mi az, hogy „keresztény üzletember” vagy a „keresztény sportoló”?

„Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek. Mindaz pedig aki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrtető; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant” (1Kor 9,24-25).

Amikor a szemünket a földi jutalomra vagy a dobogóra irányítjuk, akkor ez azt jelenti, mindent megteszünk, hogy azt el is érjük. Nem helytelen dolog győzni mindaddig, amíg biztosak vagyunk abban, hogy szívünk és vágyaink összhangban vannak Isten akaratával. Ennek csak egy módja van - egy személyes kapcsolat Krisz-

tussal. Keresztényként, mindent befektetve, együtt versenyzünk az örök élet jutalmáért. Ha tehetségünk és ajándékaink felhasználása a képességeink legmegfelelőbb felhasználása az, ami meghatározza, hogy tudunk-e versenyezni vagy sem, akkor mi az, ami a keresztényt „versenyzővé” teszi?

„Továbbá, Atyámfiak, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek; ha van valami erény, és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok. Amiket tanultatok is, el is fogadtatok, hallottatok is, láttatok is én tőlem, azokat cselekedjétek; és a békességnek Istene veletek lesz” (Fil 4,8-9).

A rátermettség a keresztény versenyzőnek csupán az alapminősége. A keresztény versenyző célja a Jézus Krisztushoz való hasonlóság. A Filippi levélben olvasott üzenet arról szól, hogy gyakorolnunk kell magunkat mindabban, ami igaz, nemes, igazságos, tiszta, kedves, jó hírű. Más szóval, becsületesen kell élnünk. Isten követőiként teljes mértékben annak kell szentelnünk az életünket, amit hiszünk - „hogya a szavaink tettekben is megnyilvánuljanak”. Akkor értük el az erkölcsi szilárdságot, amikor nem veszélyeztetjük a meggyőződésünket semmilyen jutalom miatt; amikor képesek vagyunk megmaradni osztatlan személynek, bármilyen helyzetben vagyunk is. Tükörbe nézve csak így tudjuk elmondani, hogy büszkéek vagyunk arra, amit cselekedtünk, és amivé váltunk, bármit gondoljanak is az emberek. Akkor már találkozhatunk Istennel, mert valóban megengedtük, hogy az Ő akarata legyen meg. Kit állíthatunk magunk elé jobb példának, mint azt az Embert, mint Jézus Krisztust, akinek küldetése volt, és azt sohasem adta fel.

Lehet, hogy a munkatársunkat előreléptetik, a barátunk pedig jobban zongorázik, mint mi. Ettől ne féljete. Szívvel-lélekkel kellene tennünk a dolgunkat, és mindig a Megváltót kellene helyoznunk az első helyre. Nem mindig könnyű Istent tenni az első helyre, főleg amikor olyanokkal vagyunk körülvéve, akiknek az értékeik és a meggyőzéseik különböznek a miénktől. „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek” (Máté 6,33). S most fussatok! Úgy fussatok, hogy elnyerjétek az örök jutalmat.

3. TISZTELNI ISTENT A VAGYONUNKBÓL

A kincs kezelésén az egyház hívei általában az anyagi javak, például a pénz, az áru vagy más magántulajdon bölcs kezelését értik. A Példabeszédekben olvassuk: „Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengejéből. Ekképpen megtelnek a te csüreid elégséggel, és musttal áradnak el sajtód válúi” (Péld. 3,9-10). Az előző kifejezés szerint a legfőbb cél, hogy mindig Istent tegyük az első helyre, amikor a vagyonunkról gondolkodunk és terveket készítünk. Ez az utasítás segít nekünk meglátni Istent, mint Forrást, ahonnan az összes anyagi javaink származnak, amiért hálásak vagyunk, ezért támogatjuk anyagi eszközeinkkel az Ő művét. Amikor ily módon tiszteljük az Urat, áldásának ígérete Isten engedelmes gyermekére hullik – s akkor „bőségesen megtelnek csüreid, és must árad sajtóidból”.

1. Vigyázni a vagyonra:

Miután Isten megteremtette az embert, az első dolog, amellyel Isten megbízta őt az Éden kertjében az volt, hogy „művelje” és „őrizzze” azt (1Móz 2,15). A „munkás” és az „őr” leírása soha nem változott. Ma is elvárja az embertől, hogy tisztelje Istent az ő vagyonából. Ez a feladat magába foglalja a rá bízott vagyon kezelését, vigyázva arra, hogy el ne értéktelenedjen. Ha az ember hüen betartja ezt az utasítást, akkor azzal Istennek megelégedést és dicsőséget szerez.

2. Szaporodik a vagyon:

A talentumokról szóló példázatban (Máté 25,14-30) Jézus három szolgáról beszél, akik különböző mennyiségű talentumot kaptak Uruktól, mielőtt Uruk elutazott messze földre. A szolgálknak növelniük kellett volna a birtokot azzal, amit kaptak. Pontosan ezt tette az első két szolga. Megduplázták a talentumaikat és így lett belőlük „jó és hű szolga”, amikor visszatért az Uruk. A harmadik szolga elárta az Urától kapott talentumot, és ugyanazt az összeget - nyereség nélkül - átadta neki annak visszatérésekor. Az Ura őt ezért „gonosz és rest szolgának” nevezte és megparancsolta, hogy vessék a külső sötétségbe, ahol sírás és fogcsikorgatás lesz. A példázat arra tanít minket, hogy Istent dicsőítjük, amikor befektetjük és szaporítjuk azt, amit ránk bízott.

3. A vagyonunk Isten céljai szerinti felhasználása:

A vagyonunk illetve a javaink felhasználása azt is magában foglalja, hogy családtagjaink javát szolgáljuk vele (1Tim 5,8); gondoljunk a szegényekre és a szükségben levőkre (5Móz 15,7); (Zsolt 9,18); (Péld 19,17); (Mát 19,21); (Lukács 6,20; 19,8); és az Istennek országára. A világszerte való evangéliumhirdetéshez, ahogy azt Jézus meghagyta, hogy tanítsunk minden népeket (Mát 28,19-20), pénzügyi támogatásra van szükség (1Kor 9,13-14) azok részéről, akiket az Úr anyagilag megáldott, és kiváltságuk lehet a Vele való együttműködés, hogy az áldások felhasználásával együttesen lelkeket nyerjenek az Ő országa számára.

Azt mondják, hogy aki a felhalmozott vagyonából a családját, a szegényeket vagy az Isten művét támogatja önkéntes ajándékok, adományok, ajándékozási szerződés vagy más adományozás útján, szintén „tiszteli az Urat az ő vagyonából”.

4. A hanyag nagylelkűség

Szeretünk versenyezni és összemérni magunkat másokkal. Nem szeretjük a változatlan előírásokat. Mindig arra törekszünk, hogy olyan embert keressünk, aki az isteni eszményképtől rosszabb, mohóbb, és távolabb álló. Ezt az élet különböző területein tesszük:

- Nagylelkűség: Mondhatjuk azt, hogy „nagylelkű, jószívű vagyok, csak most éppen nekem sincs sok pénzem. Most én is alig élek meg, de egyszer majd nekem is lesz pénzem, s akkor támogatni fogom a szükségben levőket”. Jelenleg azonban az összes pénzemre szükségem van.
- Szolgálat: Mondhatjuk azt, hogy „most igazán sok dolgom van, és nagyon elfoglalt vagyok. Szeretek szolgálni a szükségben levőknek, csak most éppen nem tudok rá időt szakítani. Majd ha egyszer több időm lesz, akkor foglalkozni fogok a rászorulókkal.” Úgy tűnik, hogy a mi napirendünk sohase elég nyitott, ezért sok dolog nem fér bele.
- Elérni a mi körünkön kívül élő embereket: Mondhatjuk, hogy „szeretnék megismerkedni egy másik etnikai háttérű vagy kultúrájú emberrel. Szeretnék részt venni Istennek

abban a tervében, hogy eltávolítsa a különféle elválasztó falakat, ám ez sok kockázattal jár, amit én nem igazán szeretek. Megvárom, hogy valaki eljöjjön hozzám és akkor talán megnyílok, és válaszolok a hívásra.”

Idővel azonban egyre magasabb falak épülnek körülöttünk. Mi összemérhetjük életünket a másokéval, de Isten ezt nem teszi. Ő felállított bizonyos normákat, amelyek gyökeresen eltérnek a világi normáktól, amelyek állandóan változnak. Az Isten által megszabott normákat az Ő Igéjében találjuk meg. Kérjük támogatását ahhoz, hogy növekedhessünk az igazságosságban, a becsületességben és az együttérzésben, és hogy így Isten szíve részévé váljunk.

Isten így szól hozzánk: „A népemet én egyetlen norma szerint mérem. Éheznek-e az emberek körülöttetek? Etesétek őket. Beteggek-e? Segítsetek, hogy felépüljenek. Elnyomottak-e? Álljatok melléjük. Az özvegyek magányosak, szegények? Látogassátok meg őket és segítsetek rajtuk. Vannak-e a közeletekben iskolázatlan gyerekek? Tanítsátok őket. Vajon a körülöttetek elő embereket megvetik a bőrszínük miatt? Ti barátokozatok velük”.

A sareptai özvegy Illés prófétát táplálta, habár neki is alig volt egy kis lisztje és olaja (1Kir 17,7-24). A történetben az asszony, magával nem törődve nagylelkűséget tanúsított. Utolsó falatját Illésnek adta.

Álljunk meg időnként és vizsgáljuk meg, hogy vajon mi is ilyen jólelkűek vagyunk? Nekünk talán sok lisztünk és olajunk van az éléskamrában, de az is lehet, hogy csak kevés van. Bármennyink legyen is, mindig dönthetünk úgy, hogy nagylelkűek leszünk.

Íme, néhány olyan kérdés, amelyet néha fel szeretnénk tenni magunknak:

- Hűségesek vagyok-e Istenhez a tizedben?
- Válaszolok-e a szegények szükségleteire?
- Teszek-e olyan lépéseket, amelyekkel talán kockáztatok, hitben azonban megerősödök?
- Olyan spontánul adok-e az embereknek, hogy az már életem részévé vált?

- Tudatában vagyok-e Isten naponként megújuló kegyelmének az életemben, és vajon hálás szívvel válaszolok-e Isten szeretetére?

Dallas Willard kijelenti, hogy Isten országának a törvénye az inverzió törvénye, ahol az utolsóból első lesznek, és a szolgák a legnagyobb megtiszteltetésben részesülnek. Ezt a szegény sareptai özvegyasszony életéből is kiszűrhetjük. A szűkölködő pogány özvegyasszony lett az, akinek nagylelkűsége megőrizte Illés próféta életét.

Ha ti lettetek volna a történetbeli özvegyasszony, mit gondoltok, ti hogyan reagáltatok volna Illés próféta kérésére? Milyen hihetetlen példa a számunkra!

5. Isten földi sáfárai

Amikor Isten megteremtette az embert, a Föld gondozását illetőleg három feladattal bízta meg (1Móz 1,28). Az első, hogy töltsék be a Földet; a második, hogy „hajtsák birodalmuk alá”; a harmadik, hogy uralkodjanak más teremtmények felett. Ádámot az Éden kertjébe helyezte, hogy „művelje és őrizze azt” (1Móz 2,15).

Ezek a parancsok azt mutatják, hogy Istent érdekli a mi világunk és a teremtményeinek megfelelő ápolása és kezelése.

Az első utasítás

Figyeljétek meg, hogy környezetről való gondoskodást Isten minden parancs előtt adta, gondolok itt a tizedadásra, adományokra, szombattartásra és az egészségünkről való gondoskodásra.

A parancs, hogy „hajtsátok birodalmatok alá” és „uralkodjatok”, másodlagos jelentése a birodalmasítás. Az embert a föld uraként teremtette meg. Ezért kapott a teremtéskor „isteni képmást”. Az isteni képmás sokoldalú, többek között érzékeln tudja a jót és a rosszat, tud kreatívan gondolkodni, tervezni, tud együttműködni az összetett célok elérésében. Ezek a képességek teszik nekünk lehetővé, hogy uralkodjunk más teremtményeken és bölcsen kezeljük az életteret, a környezetünket.

Uralkodás és felelősség

A környezet ésszerű kezelése gyakran szükségessé teszi, hogy egyensúlyba hozzuk az adott érdekeket a célok felelősségteljes rang-

sorolásával. Jó uralkodókként mindazokra tekintettel kell lennünk, akik - más élőlényekkel együtt - használják a környezetet. A „hajtások birodalmatok alá” és „uralkodjatok” kifejezések uralkodást és felelősségvállalást is jelentenek. Nem engedélyezik a brutalitást és a visszaéléseket. Uralkodjunk tekintéllyel és együttérzéssel más teremtmények felett; mindkét vonás isteni jelző. Ránk, akiket Isten a saját képmására teremtett, a Teremtő által kijelölt uralkodókként a világ irányítását bízta feladatul. Ha jó uralkodók leszünk, akkor elnyerjük a jó sáfár jutalmát. Ha rossz uralkodók vagyunk és kapzsisággal, megfélemlítéssel, erőszakkal uralkodunk, elveszünk a rossz sáfároknak kijáró ítéletet.

A környezetünkről való gondoskodásra az ösztönöz bennünket, hogy Isten, akit szeretünk, és akinek szolgálunk, szándékkal teremtette ezt a csodálatos világot, minden szépségével és sokféleségével együtt, ahogy Ő szereti. Úgy tekintünk a világ megteremtésére, mint áldásra. A világot sérültnek látjuk, de nem gonosznak. Tisztában vagyunk azzal, hogy a bűn jelenléte a világban azt jelenti, hogy olyan helyzetekkel kell foglalkoznunk, amelyek a tökéletes világban nem léteznének, néha pedig fel kell mérnünk és megítélnünk a választási lehetőségeket, amelyek közül egyik sem ideális. Azonban arra törekszünk, hogy csökkentsük az összes lény szenvedését. Meg kell őriznünk a sokféleséget, még akkor is, ha ez kellemetlenséget okozhat. Értékeljük az egyszerű életmódot, amely csökkenti a fogyasztást és a hulladékot. Ezt nem félelemből vagy a jutalom miatti kapzsiságból tesszük, hanem a Teremtő iránti hálánk jeléül, aki a saját képmására teremtett bennünket és elrendelte, hogy ugyanúgy irányítsuk a világot, ahogy Ő tenné.

6. MIT JELENT KRISZTUS ÉRTELMÉVEL RENDELKEZNI?

Minden hívő rendelkezik Krisztus értelmével, ezt írta Pál apostol a korinthuszi hívőknek: „Mert ki érte fel az Úrnak értelmét, hogy megoktathatná őt? Bennünk pedig Krisztus értelme van.” (1Kor 2,16). A Krisztus értelmével rendelkezők meg tudják különböztet-

ni a lelki dolgokat, amelyeket egy közönséges ember (aki nem hívő) nem lát. Krisztus értelmével rendelkezni ugyanaz, mint a Szentlélek hatása alatt lenni, mert mindkettő hit által történik, a megigazulás pillanatában (Róm 5,1-2); (ApCsel 2,38).

A Szentlélek által leszünk „az isteni természet részesévé”, és megkapjuk mindazt, amire az élethez és az istenfélelemhez szükségünk van. Próbáljátok az emberi elmét úgy elképzelni, mint egy számítógépet, a Szentlelket pedig úgy, mint egy víruskereső programot, amely az emberi agy merevlemezére telepíthető. Miután telepítette a programot, működik a teljes számítógépes rendszeren, megakadályozza a káros alkalmazásokat, és jó, funkcionális alkalmazásokkal helyettesíti őket. Folytatva ezzel a számítógépes analógiát, Krisztus elméje feldolgozza a merevlemezünkön található információkat, úgy, hogy képesek leszünk megérteni, illetve felvenni Istennel a kapcsolatot. Fokozatosan újfajta vágyakat és jellemvonásokat kapunk, mint amilyen az alázatosság (Fil 2,5); együttérzés (Mát 9,36) és más isteni jellemvonások (Gal 5,22-23). Azután új célt kapunk, ami összhangban van az övével (Lukács 19,10), és tisztán fogjuk látni magunk előtt a valóságot, hogy ez a világ az idő egységében korlátozott, mulandó és bűnös, és hogy mi egy másfajta, örök világra teremtettünk (1Ján 2,15-17).

Krisztus értelme a Krisztusba vetett hit által válik elérhetővé. A megváltás megtapasztalásával a Szentlélek megnyugszik a hívőn, kitöltve őt megértéssel és reménnyel a jövőbeli örökség szempontjából. „Aki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében.” (Róm 5,2).

Végezetül Krisztus értelme nem csak a „tökéletes” emberek kiváltsága. Hit által minden hívő részesül Krisztus értelmében. Nos, de a mi elménk továbbra is a régi, s a bűn még mindig csábít minket. A hamis tanok is megtéveszthetnek bennünket (Gal 5,7-12), és a szabad akaratunkat tévesen is használhatjuk (Gal 5,13-15). Éppen ezért, Pál apostol így figyelmezteti a római hívőket: „Ne szabjátok magotokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata” (Róm 12,2). Elménknek meg kell újulnia, függetleníteni magát a tes-

ti értelemről, és összhangba kell kerülnie Krisztus értelmével. Végül mindazok, akik Krisztus értelmével rendelkeznek, akik Istenhez tartoznak, megszentelődnek, és a Szentlélek befolyásolására megváltoznak (2Tim 2,19); (Zsid 10,10). Ez egy életfolyamat, de „aki elkezdette bennetek a jó dolgot, el is végezi azt” (Fil 1,6).

7. MEGÚJULT GONDOLATOK

Életünket a gondolatok irányítják. A gondolatokban kialakulnak a szokások és az Istennel való közösséglétesítés vágya. Az emberiséget belerángatták az elme harcába, és ennek a küzdelemnek a nagyobb része az elméjében zajlik. (Róm 8,5-8). A bűn miatt az elménknak természetes hajlama van a rosszra. A minket körülvevő bűnös világ hatása további károkat okoz az elménkben. A megismételt cselekedetek valódi élettani struktúrákat - utakat képeznek az elménkben. Ezek az idegrendszeri pályák olyan szokások és emlékek, amelyek életünk nagy részét ellenőrzésük alatt tartják. A bűnös természet és a kialakult szokások kombinációjakor szembesülünk a bűn erejével. Még ha ki is tudnánk alakítani teljesen új szokásokat, a saját bűneinktől egyedül megszabadulni nem tudunk. Természetünkönél fogva a bűn rabjai vagyunk (Róma 6,16).

Nekünk a bűn ellenőrzése alól kell felszabadulnunk. A természetünk nem fog megváltozni egészen Krisztus második eljöveteleig (1Kor 15,51-54). De Jézus megoldotta ezt a problémánkat. Amikor elfogadjuk Őt személyes Megváltónknak, felszabadít minket a bűn hatalmának uralma alól (Róma 6,1-7.,11.). Választhatunk új Urat magunknak. S miközben Krisztus új életet kínál nekünk, nem használja a hatalmát arra, hogy kényszerítsen minket. Nézzük meg, milyen lépéseket tehetünk az Istennel való együttműködéskor, hogy élvezhessük az új életet:

Első lépés: Imádságban szembenézni a bűnös valónkkal. Az emberi lények természetükönél fogva ellenállnak a bűnösségük elismerésében, és szeretik azt gondolni magukról, hogy jobbak másoknál. Amíg el nem fogadjuk, el nem ismerjük bűnös állapotunkat, addig nem is nem óhajtjuk az átalakult szívet és a megújult életet.

Második lépés: Hálásan elfogadni a valóságunkat Krisztusban. Keresztényekként beismertük bűneinket, és elfogadtuk Jézust személyes Megváltónknak. Elnyertük a bűnbocsánatot, kaptunk egy új életet (2Kor 5,17). Minden szükséges erővel rendelkezünk ahhoz, hogy Istennel éljünk (Fil 4,13).

Harmadik lépés: Összpontosítsuk a gondolatainkat Krisztusra és a lelki dolgokra. Isten nem kényszeríti a szívünket, vagyis elménket. Magunknak kell eldöntenünk, mivel fogjuk azt táplálni. Isten hív minket, hogy irányítsuk rá a tekintetünket (Kol 3,2); (Zsid 12,1-3).

Negyedik lépés: Legyél kész Istennel élni, még ha nem is tudsz róla mindent minden pillanatban. A Szentírásból eléggé megismerhetjük Istent ahhoz, hogy járni tudjunk vele, de Róla sohasem fogunk eleget tudni. Ő az emberi felfogóképességen kívül álló lény. Amennyiben túlanalizáljuk a jellemét és a róla alkotott ismereteinket, a Vele való kapcsolatunkat kockáztatjuk.

Ötödik lépés: Gyakoroljátok az imádkozást. A lelki tudományágak a tanítványság eszközei és az Istennel való kapcsolatunk ápolására szolgálnak. A rendszeres iget tanulmányozással, imádkozással belemerülünk az Ige megismerésébe, összhangba hozzuk elménket Istennel és az Ő valójával. Így új struktúrák keletkeznek az elménkben, új idegsejti kapcsolatok létesülnek, amelyek erősebbek lehetnek a régi, bűnös szokásoknál.

Hatodik lépés: Tartsuk mindig szem előtt, hogy Isten minden pillanatban mindenütt jelen van. Ha naponta erre a valóságra összpontosítunk, lassan kifejlődik bennünk az Ő jelenlétének tudata. Tudván, hogy Jézus velünk van, ellenállást tanúsítunk mindannak, ami zavarja a Vele való közösségünk harmóniáját.

Hetedik lépés: Aktívan álljatok ellene a bűnnek. Krisztus felszabadít minket az életünket ellenőrző bűn hatalma alól. (Róma 6. fejezete), ez azonban nem jelenti azt, hogy nem kell harcolnunk. Természetünk még mindig bűnös. Az ellenség még mindig, mint ordító oroszlán jár-kelel és keresi, „kit nyeljen el” (1Pét 5,8). Krisztus segítségével ellenállhatunk neki, és akkor a Golgota győztese ismét győzhet. Ha alárendeljük magunkat Istennek, erőt nyerünk a bűn felett való győzelemhez.

8. ÁLDJÁTOK AZ ÁLDOTTAKAT

„Nem az a baj, hogy valaki gazdag; az a baj, ha gazdagon hal meg.”

A kereszténység gyakran hibásan tanította az embereket, elhitte őket, hogy egy kis Isten iránti áldozathozatal jutalmaként anyagi előmenetelre számíthatnak. Üzleti szempontból ez egy nagyon jó számítás: imádkozz, olvass, járj templomba, fizess egyházadót (vagy tizedet), Isten pedig téged gazdaggá tesz, megóv, és végül megajándékozik örök élettel. Nagyon könnyű azt gondolni, hogy a jólét közvetlen következménye az Isten iránti engedelmességnek, különösen, amikor az 5Móz 28. fejezetét vagy sok más ótestamentumi történetet, illetve olyan zsoltárt olvasunk, amelyben Isten „ezer” nemzedékre szóló áldást ígér a hűségeseeknek. De mint mondjunk Jóbról, aki az Istenhez való hűsége ellenére mindent vagyonát elvesztette?

És mi a helyzet sok középkori kereszténnyel, akik olyan hűek voltak Istenhez, hogy még az életüket is feláldozták? Mit mondhatunk rólunk, amikor betegséggel, csóddal, válással, depresszióval és elutasítással találjuk szemben magunkat, annak ellenére, hogy hiszünk Istenben? Vajon Isten megfélemezett rólunk? A nagylelkű Isten szolgálai vagyunk, aki megtartja azt, amit a Bibliában megígért nekünk. Nem ígérte a benne hívőknek, hogy e világon gazdagok lesznek. Habár Övé az egész Föld, és nem lenne nehéz a számára, hogy mindenkit gazdaggá tegyen, az Ő elképzelése messze felülmúlja a mi elképzelésünket. Naponta emlékeztet bennünket, hogy az Övé minden gazdagság, és mi csak „jövevények és zsellérek vagyunk” a Földön (3Móz 25,23). Amikor Isten vagyont ajándékozik valakinek, az örökkévalóságnak ezen az oldalán, olyan embereknek adja azt, akik jól tudnak vele gazdálkodni (1Kor 4,2). A kis dolgokban való hűség alkalmassá teszi az embert arra, hogy hűséges legyen a nagy dolgokban. Isten egyre többet bíz azokra, akik adakoznak Isten eljövendő országának ügyére (Máté 25,21). Isten sokkal többet lát, mint mi, teljesen ismer bennünket, különféle ajándékokat ad nekünk, amelyek arányosak a képességeinkkel és a környezetünkkel. Végző célja, hogy megáldjon minket, hogy az Ő áldásainak csatornáit lehessünk a világ számára.

Az anyagi jólét még messze van Isten legnagyobb áldásától. Az Ő nagylelkűsége a kegyelmével, a megbocsátásával és az Ő Lelkének kitöltésével manifesztálódik. Lelki ajándékainak elfogadásakor azt a feladatot kapjuk, hogy azokat továbbterjesszük mások felé. A János 15,12-13 arra emlékeztet bennünket, hogy az önfeláldozó élet, amelyet másokért élünk, a szeretet legmélyebb kifejeződése – az Isten legnagyobb ajándéka az embereknek.

Igeolvasáskor megértjük, hogy jobb adni, mint kapni (ApCsel 20,35). Isten kegyelmesen nekünk ajándékozta a mennyei javakat, amelyek messze meghaladják az anyagi jólét fogalmát. Amíg egyesek földi gazdagságban részesülnek, Isten eredeti célkitűzése a gyermekei számára lelki jólétet biztosítani. Az Evangélium célja, amely felülmúlja természetes, emberi elvárásainkat, Jézus eljövételével bemutatni nekünk az Ő országát, amely nem e világból való. Miután belépünk ebbe az új dimenzióba, felébredünk a nagylelkű Istentől származó áldások nagyszerű áramlásában. Életünk teljes lesz hálával és nagylelkűséggel, ezért Istent fogjuk tenni az első helyre, embertársunkat a második, önmagunkat meg az utolsó helyre.

9. A MÁSODIK TIZED

A földi javak kezelése még az Édenben kezdődött, ahol Isten a „radah” héber szóval határozta meg az ember felelőségét (1Móz1,26-30). Ez az „uralkodni” szó, melynek a jelentése gondot fordítani valamire, foglalkozni vele, odafigyelni rá, irányítani. Az Új Testamentumban, a görög szó hasonló felelősség-hordozást jelöl: irányítani, gazdálkodni, illetve rábízni a gazda házára. A tized és áldozatok Isten által létesített, héber rendszere három összetevőt tartalmazott: a tizedet, a második tizedet és az áldozatot. Az első tized a lévíták eltartására szolgált, ezt a lévíták kezelték. A másik tized az éves ünnepeket támogatta, ezt a héber családok kezelték. A harmadik: az áldozatok voltak, amelyeket a Szenthely munkájának a támogatására és a nyilvános istentisztelet fenntartására különítettek el.

Amikor az Izraeliták összegyűltek a Sínai hegynél, hogy átvegyék a polgári, a társadalmi, a gazdasági és a vallási kérdésekre vonatkozó

utasításokat, napjainktól eltérően, nem létezett társadalombiztosítási rendszer. A keresztény korszakban, a jeruzsálemi templomnak a római császár serege általi elpusztítása befolyásolta a zsidó vallási gyakorlatokat. A templom lerombolása előtt, Izrael népe az első tizedet a Léviták eltartására szentelte (3Móz 27,30-34), (4Móz 18, 19-28). Tizedet adtak még jótékonyági célokra és a jeruzsálemi éves ünnepekre. (5Móz 14,22-29). „Ezeket a törvényeket a hétéves ciklus első 6 évében alkalmazták, amely idő alatt be volt vetve a földjük...” (Geoffrey Wigoder, The encyclopedia judaica). A római befolyás miatt, különösen a második templom megsemmisítése után, sokféle törvényt már nem is alkalmaztak. A második tized tehát azt mutatta, hogy a nagylelkű adományokat azokra kellett fordítani, akik kevésbé voltak szerencsések az életben. Hogy az ószövetségi időkben milyen céllal adták a második tizedet, erről Ellen White is írt az ő műveiben.

„Az istentiszteleti összejövetelek előmozdítása, valamint a szegényekről való gondoskodás céljából minden jövedelemből egy második tizedre is el kellett különíteni. Az első tizedről az Úr kijelentette: „[...] a Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izráelben” (4Móz 18,21). A másodikról azonban így rendelkezett: „És egyed az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt, hogy ott lakozzék az ő neve, gabonádnak, mustodnak, olajodnak tizedét, a te barmaidnak és juhaidnak első fajzását: hogy tanuljad félni az Urat, a te Istenedet minden időben” (5Móz 14,23; 16,11-14). Ezt a tizedet vagy pénzbeli megfelelőjét két éven át arra a helyre kellett vinni, ahol a szentély állt.” (EGW, PP).

A második tized áldás volt, mert ápolta a jótékonyág és a nemesség lelkületét. Ez volt az alapelv, amelyen az adakozási rendszer alapult. Habár az Új Testamentum nem támasztja alá a második tized kérelmét, az irgalom alapelvét napjainkban is el lehet és el is kell fogadni és alkalmazni.

10. AZ IDŐVEL VALÓ GAZDÁLKODÁS ÉS AZ ISTENDICSŐÍTÉS

Ahogy eltöltjük az időt – az is dicsőítheti vagy szégyenítheti Istent. „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljete” (1Kor 10,31). A keresztények, e kötelességük teljesítésével Isten dicsőségére élhetnek és tevékenykedhetnek. Van egy gyors és egyszerű válasz erre a kihívásra, amint már olvastuk is a Bibliából: „mindent az Isten dicsőségére műveljete”, más szóval, cselekvésünknek elfogadhatónak és becsületesnek kell lennie Isten szemében. E szöveg folytatásában olyan területeket fogunk megemlíteni, ahol az időnkkel dicsőíthetjük Istent.

A szombat tiszteletben tartása

Az élet és az idő ajándékában Isten arra is rámutatott, hogyan kell kezelni annak részeit. A szombattal kapcsolatban Isten elmondta: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belől van” (2Móz 20,8-10). Azt látjuk, hogy Isten megajándékozta az embert az idővel, sőt utasítást is adott hozzá, hogyan kell annak részeit kezelnie.

Bizonyoságtézés

A másik módja, ahogy az ember kihasználhatja az időt Isten dicsőségére az, ha részt vesz a Jézus Krisztusról való bizonyoságtézésben. Az a feladat, amelyet Krisztus adott a tanítványainak, közvetlen hatással van az időgazdálkodásra. Jézus felszólítja a követőit, hogy menjenek és tanítsanak meg minden népeket (Máté 28,19). Ez egy olyan utasítás, amelynek az elvégzéséhez idő kell.

Szolgálni másoknak

Az időnk Isten dicsőségére való felhasználásának még egy módja az, amikor olyan szolgálatokat végzünk, amelyekkel könnyítünk mások életén. Ami egyéb vonások mellett az Isten országának örököseire még jellemző lesz, az éppen az, hogy az idejüket nyeresé-

gesen használták fel mások javára. „És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja. Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Meztelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttek hozzám” (Mát 25,33-36). Ebből ti is láthatjátok, hogy a versek először arra mutatnak rá, hogy a „mennyre jelölt személyek” hogyan használták fel az anyagi javaikat, utána pedig az idejüket.

Lelki növekedés

Nem hanyagolhatom el azt a tényt, hogy a hívőknek az idő ajándékát a lelki növekedésüket elősegítő lelki tudományokra is használniuk kell. Ide tartozik a bibliatanulmányozás, az ima, a böjt, a kereszteni szolgálatok. A lelki növekedés a Biblia tanulmányozásában és az imában töltött idő alatt történik.

11. A PÉNZÜGYEKBE VALÓ HŰSÉG HÉT ALAPELVE

A bibliai alapelvek alapján a keresztények megtalálják a pénzügyi hűség útját. Ebben a tanulmányban meg fogjuk állapítani az elveket, elolvassuk a referenciákat, és megvitatjuk a mindennapi életre kifejtett hatásukat. Előrehaladást fog jelenteni a pénzügyi sáfárszolgáltatunkban:

Ha elismerjük Istent mindannak tulajdonosaként, amink van, és mi körülvesz minket

A teremtés és a megváltás alapján, Isten a tulajdonos, és mi az Ő sáfárai – javainak irányítói vagyunk. Semmit nem hozunk magunkkal a világra, és innen semmit sem viszünk el magunkkal. Egyszerűen csak gazdálkodunk mindazokkal a javakkal, amelyeket Isten ránk bízott, így bizonyítva iránta való szeretetünket és hűségünket (Mát 25,14); (1Kor 4,1-2).

Ha belátjuk, hogy Isten bölcsessége áldás a számunkra

Isten kezdettől fogva látja a képet. Mivel mindent tud, mindig az érdekünket keresi. Az Ő bölcsessége és közbenjárása segítségével irányítani tudjuk az életünket az Ő akaratának keretében, és ez áldásunkra lesz. Ha kizárólag a saját irányítói tehetségünkre és képességeinkre támaszkodunk, veszteségeket és csalódásokat tapasztalunk majd (Mát 6,19-21).

Ha nem felejtjük el, hogy célunk Isten dicsőítése

Isten megmondta, hogy mindent megsemmisít. Ezt tudva a menny számára fogunk kincseket gyűjteni és Isten dicsőségére fogunk élni. És akkor örülni fogunk a következő szavak hallatán: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe” (Mát 25,21).

Ha megértjük mekkora előny rendelkezni azzal és akkor, amire és amikor szükségünk van

Isten nem ígért a követőinek világi gazdagságot. Közülünk néhányan nagy áldozatokat fognak hozni. Mindazonáltal van elég munka mindannyiunk számára – hogy segítsünk másoknak és mi magunk is megmaradjunk az Ő útján. Isten megígérte, hogy gondoskodni fog a szükségleteinkről, hogy velünk jár, és hogy tökéletes békét ad nekünk.

Ha megértjük, hogy a hitelfelvétel rossz

Az emberek napjainkban világszerte „rabszolgasággal és kötelességgel” élnek. Sokan a pénzügyi adósságaik rabjaivá váltak. Nagyon fontos, hogy a pénzeszközeink keretén belül éljünk, hogy fenntartsuk Isten szeretetének a művét, és megoszthassuk eszközeinket a szorult helyzetben levőkkel.

Ha elismerjük, hogy a tized a legkisebb bizonyítéka a keresztényi odaszentelődésünknek

A tizedet illetőleg Isten nem hivatkozik a háládatosságunkra vagy a nagylelkűségünkre. A tizedadás egyszerűen a becsületességünk kérdése. A modern keresztény számára a tized az, ami a jó és a

gonosz tudásának fája volt Ádám és Éva számára – a hit és az Istenbe vetett bizalom próbája. Nem Istennek van szüksége a pénzünkre, hanem nekünk van szükségünk Isten áldására.

Ha megértjük, hogy számot kell adnunk Istennek a sáfárszolgálatunkról

Ahogy gazdálkodtunk azzal, amit Isten ránk bízott, a szívünk állapotáról tanúskodik. Az ítélet napján Isten elé kell majd állnunk. Éljük hát életünket szem előtt tartva ezeket az elveket.

12. HOGYAN TEKINT ISTEN AZ ÉLVEZETEKRE? VAJON ELLENZI AZOKAT?

Az emberek sokszor úgy tekintenek Isten Törvényére, mint olyan életmódra, amely tiltja az élvezeteket. Isten azonban megteremtette az embert és felkínálta neki, hogy élvezze az életet. Ő nem ellenzi az élvezeteket. Ellenzi az élvezetek miatti bűnözést.

Például, Isten a táplálék széles palettáját készítette el az ember számára. Az egészségtelen táplálék élvezet azonban negatív következményekkel járhat az egészséget illetőleg. Ez az elv az élet más területeire is vonatkozik. Istentől sokféle élvezetes dolgot kaptunk, amelyekből hasznunk is származik, de ezeknek a pozitív dolgoknak a korlátlan használatával azonban már sok kárt okozhatunk magunknak.

Pál apostol ebben a témakörben az élet két területét érinti: „Minden szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de én nem adatom valakinek hatalma alá. Az eledelek a hasnak és a has az eledeleknek rendeltetett. Az Isten pedig mind ezt, mind amazokat eltörli. A test azonban nem a paráznaságnak rendeltetett, hanem az Úrnak, és az Úr a testnek” (1Kor 6,12-13). Az étel és a szexuális intimitás ugyanolyan hasznos vagy káros lehet. Istentől, ezekre a dolgokra vonatkozólag is kaptunk bibliai elveket. Isten nem mondta, hogy teljesen kerüljük a helyes táplálékfogyasztást és a szexuális intimitást, hanem, hogy ezeket az előnyöket és örömeiket, az Ő tanításainak elvein belül élvezzük. A szexualitással kapcsolatban Pál továbbá

(1Kor 7. fejezet) azt tanítja, hogy a szexualitásnak a házasság keretén belül kell lejátszódnia.

Pál apostol beszélt a megfelelő határokról: „Minthogy azért Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondlattal, hogy aki testileg szenved, megszűnik a bűntől. Hogy többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akarata szerint éljétek a testben hátralevő időt. Mert elég nekünk, hogy életünk elfolyt idejében a pogányok akaratát cselekedtük, járván feslettségekben, kívánságokban, részegségekben, tobzódásokban, ivásokban és undok bálványimádásokban” (1Pét 4,1-3). Ki kell iktatnunk ezeket a bűnös életterületeket, hogy élni tudjunk Istenért, és hogy az életünkben az Ő akarata szerint való, legjobbat tegyünk. Ez a hozzáállás nem az élvezetet ellenzi, hanem a bűnt.

Ezt az elvet szépen példázza a tékozló fiú története (Lukács 15,11-32). Az apai örökséget az önző életével teljesen elfecsérelte, és kizárólag saját elégedettségére összpontosított. De hamarosan fel is fogta, hogy ez az életmód nem tette őt boldoggá (17. vers). A legboldogabb akkor volt, amikor alázatosan visszatért az atyjához, és találkozott a szeretet ölelésével. Ugyanígy, számunkra is sokkal nagyobb boldogságot kínált fel Isten a hozzá való visszatérésünkhöz, mint amennyit megtapasztalunk a magunk útján haladva.

Végül is, Isten teremtményeiként Istenben kell meglelnünk a legnagyobb örömet. A zsoltáros mondta: „Gyönyörködjél az Úrban, és megadja neked szíved kéréseit” (Zsolt 37,4). Az Úr közelében járva nem egy kis, hanem a legnagyobb boldogságot fogjuk megtalálni. Isten nem ellenzi az élvezeteket. Ő tudja, hogy valójában az a legjobb a számunkra, amit az iránta való teljes odaadás nyújt nekünk.

13. JÉZUS SZERINT, MIT JELENT BŐVELKEDNI AZ ÉLETBEN?

Az Új Testamentumban, János evangéliumában ezt olvassuk: „A tolvaj nem egyébért jó, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővelkedjenek” (János 10,10).

Mielőtt megnéznénk, hogy ez mit is jelent, nézzük meg előbb, hogy mit nem jelent. Amikor bőségre vagy jólétre gondolunk, haj-

lamosak vagyunk azt hinni, hogy ez a pénzre, a presztízsrre és a hatalomra vonatkozik. A világban ez így is van. De mivel a felsoroltak akadályként állhatnak az Isten és a köztünk levő kapcsolatot illetően, ezért Isten ezeket nem is tartja fontosnak. Az Ő vele való kapcsolatunk fenntartásához éppen eleget kaptunk. Az első korinthuszi levélben ezt olvassuk: „Hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket; És a világ nemteleneit és megvetetteit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse: Hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem” (1Kor 1,27-29). Mi bizonyára nem ezt választanánk, de Isten ezt azért választotta, hogy ha már dicsekedni akarunk valamivel, akkor Istennel dicsekedjünk és ne magunkkal meg a gazdagságunkkal. Ez nem jelenti azt, hogy a keresztyének: szegénynek, tekintély nélkülinek, tehetetlennek kell lennie. Ez csak azt jelenti, hogy ezek a dolgok nem fontosak, ha az életet az örökkévalóság prizmáján keresztül szemléljük. Vannak gazdag, tiszteletre méltó, befolyásos keresztyének, csupán azért, hogy azzal Isten dicsőségét szolgálják. Jézus nem erről beszélt, amikor jó életet és bővelkedést ígért.

Miután megnéztük, mit nem jelent bővelkedni, most vizsgáljuk meg, hogy akkor mit jelent. Ha Jézusra támaszkodunk, az anyagiak miatt nem kell aggódnunk (Mát 6,25-32). „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek“ (Mát 6,33). Más helyen ez az ígéret áll: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban” (Fil 4,19). Ha az Istennel való kapcsolatunkra összpontosítunk, Ő minden szükségletünket betölt.

Az élet és a bővelkedés még az örök életet is jelenti. Jézus az örök étellel kapcsolatban így fogalmazott: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Ján 17,3). Amikor földi szemszögből tekintünk az örök életre, csak azt a tényt látjuk, hogy örökké tart. Ám a menny szempontjából az örök élet az Atya Istennek és az ő Fiának, Jézus Krisztusnak a megismerése. Végül is, az élet és a bővelkedés egy állandó folyamat. „Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadtott

engem a Krisztus Jézus” (Fil 3,12). Pál megértette, hogy habár már bővelkedett, mégis folytonosan Jézus felé igyekezett.

Amikor az életet a menny szemszögéből szemléljük, és e szerint fogadjuk el, megértjük, hogy „bővelkedni” sokkal több, mint csupán anyagi javakkal rendelkezni. S akkor Pál apostollal együtt elmondhatjuk majd: „Tudok megaláztatni is, tudok bővelkedni is; mindenben és mindenkben; ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővelkedéssel is, a szűkölködéssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 4,12-13).

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2017
Istentiszteleti használatra